

KRYSTAL SUTHERLAND

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΧΟΛΟΥ

μετάφραση
Μυρσίνη Γκανά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Για τον Μάρτιν,
που αγαπάει τις ιστορίες μου*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΗΜΟΥΝ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΩΝ όταν κατάλαβα για πρώτη φορά πως ήμουν αλλόκοτη.

Γύρω στα μεσάνυχτα, μια γυναίκα ντυμένη στα λευκά τρύπωσε μέσα από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου κι έκοψε μια τούφα από τα μαλλιά μου μ' ένα ψαλίδι ραπτικής. Ήμουν ξύπνια όλη εκείνη την ώρα, παρακολουθώντας τις κινήσεις της στο σκοτάδι, τόσο παγωμένη από τον φόβο που δεν μπορούσα να κουνηθώ, δεν μπορούσα να φωνάξω.

Κοίταξα καθώς έφερε την τούφα από τα μαλλιά μου στη μύτη της και εισέπνευσε. Κοίταξα καθώς την έβαλε στη γλώσσα της κι έκλεισε το στόμα της και την κράτησε για λίγο εκεί προτού καταπιεί. Κοίταξα καθώς έγειρε από πάνω μου και πέρασε την άκρη του δαχτύλου της πάνω απ' την ουλή που μοιάζει με μισοφέγγαρο στη βάση του λαιμού μου.

Μόνο όταν άνοιξε την πόρτα μου –πηγαίνοντας προς τα δωμάτια των μεγαλύτερων αδελφών μου, με το ψαλίδι ακόμη στο χέρι της– κατάφερα τελικά να ουρλιάξω.

Η μητέρα μου την άρπαξε στον διάδρομο. Οι αδελφές μου τη βοήθησαν να την ακινητοποιήσει στο πάτωμα. Η γυναίκα ήταν

δυνατή και μανιασμένη, κοπανιόταν πάνω και στις τρεις τους με μια δύναμη που, όπως μάθαμε αργότερα, οφειλόταν και σε αμφεταμίνες. Έριξε μια κεφαλιά στη μεσαία μου αδελφή, τη Βίβι, τόσο δυνατά στο πρόσωπο που η μύτη της διαλύθηκε και τα μάτια της είχαν από κάτω μελανιές για εβδομάδες.

Η Γκρέι, η μεγαλύτερη αδελφή μου, ήταν αυτή που τη δάμασε τελικά. Κάποια στιγμή που νόμιζε ότι η μητέρα μου δεν έβλεπε, έσκυψε πάνω από το πρόσωπο της τρελαμένης γυναίκας και πίεσε τα χείλη της στο στόμα της. Ήταν ένα απαλό φιλί όπως αυτά των παραμυθιών, αλλά γινόταν φρικιαστικό γιατί στο σαγόι της γυναίκας γυάλιζε το αίμα της μητέρας μας.

Για μια στιγμή, η ατμόσφαιρα μύριζε κάτι γλυκό και παράξενο, ένα μείγμα από μέλι και κάτι άλλο, κάτι σάπιο. Η Γκρέι τραβήχτηκε και κράτησε το κεφάλι της γυναίκας στα χέρια της και μετά την κοίταξε έντονα, περιμένοντας. Τα μάτια της αδελφής μου ήταν τόσο μαύρα, που έμοιαζαν με γυαλισμένες ποταμόπετρες. Ήταν δεκατεσσάρων τότε, και ήδη το ομορφότερο πλάσμα που μπορούσα να φανταστώ. Ήθελα να βγάλω το δέρμα από πάνω της και να το τυλίξω πάνω από το δικό μου.

Στο άγγιγμα της Γκρέι, η γυναίκα ανατρίχιασε και μετά απλώς... σταμάτησε.

Μέχρι να φτάσει η αστυνομία, τα μάτια της γυναίκας ήταν ορθάνοιχτα και απλανή, τα μέλη της τόσο άνευρα που δεν μπορούσε πια να σταθεί όρθια, και χρειάστηκε να τη μεταφέρουν έξω, μισοπαράλυτη σαν μεθυσμένη, τρεις αστυνομικοί.

Αναρωτιέμαι αν η Γκρέι ήξερε ήδη τότε τι ήμαστε.

Η γυναίκα, όπως μας είπε αργότερα η αστυνομία, είχε διαβάσει για μας στο ίντερνετ και μας παρακολουθούσε για αρκετές εβδομάδες προτού διαρρήξει το σπίτι μας.

Ήμαστε διάσημες για ένα παράξενο πράγμα που μας είχε συμβεί τρία χρόνια νωρίτερα, όταν εγώ ήμουν εφτά, ένα πράγμα που δεν μπορούσα να θυμηθώ και ποτέ δεν σκεφτόμουν, αλλά που προφανώς προκαλούσε μεγάλο ενδιαφέρον σε πολλούς άλλους ανθρώπους.

Μετά απ' αυτό αντιλαμβανόμουν την παραδοξότητά μας. Παρατηρούσα τα ίχνη της μέσα στα χρόνια που ακολούθησαν, την έβλεπα να εκφράζεται γύρω μας με αναπάντεχους τρόπους. Υπήρξε ένας άντρας που προσπάθησε να χώσει τη Βίβι στο αυτοκίνητό του όταν εκείνη ήταν δεκαπέντε χρονών, γιατί του φάνηκε πως ήταν άγγελος του έσπασε το σαγόνι και δύο δόντια. Ήταν εκείνος ο δάσκαλος, εκείνος που σιχαινόταν η Γκρέι, ο οποίος απολύθηκε αφού την κόλλησε στον τοίχο και τη φίλησε στον λαιμό μπροστά σε όλη την τάξη της. Ήταν εκείνο το όμορφο, δημοφιλές κορίτσι που μου είχε κάνει μπούλινγκ, το οποίο στάθηκε μπροστά σε ολόκληρο το σχολείο που ήταν μαζεμένο στην αυλή κι άρχισε να ξυρίζει σιωπηλά το κεφάλι της, με δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά της καθώς οι καστανές μπούκλες της έπεφταν στα πόδια της.

Όταν πέτυχα το βλέμμα της Γκρέι μέσα στην πλημμύρα των προσώπων εκείνη τη μέρα, με κοίταζε. Το μπούλινγκ είχε κρατήσει μήνες, αλλά το είχα πει στις αδελφές μου μόλις το προηγούμενο βράδυ. Η Γκρέι μού έκλεισε το μάτι και μετά στράφηκε πάλι στο βιβλίο που διάβαζε, χωρίς κανένα ενδιαφέρον για το θέαμα. Η Βίβι, πάντα λιγότερο διακριτική, είχε ακουμπήσει τα πόδια της

στην πλάτη της καρέκλας που βρισκόταν μπροστά της και χαμογελούσε πλατιά, με τη στραβή μύτη της να ζαρώνει από το γέλιο.

Σκοτεινά, επικίνδυνα πράγματα συνέβαιναν γύρω από τις αδελφές Χόλοου.

Είχαμε όλες μαύρα μάτια και μαλλιά λευκά σαν γάλα. Είχαμε η καθεμία από ένα γοητευτικό δισύλλαβο όνομα: Γκρέι, Βίβι, Ίρις. Περπατούσαμε ως το σχολείο μαζί. Τρώγαμε μεσημεριανό μαζί. Επιστρέφαμε στο σπίτι μαζί. Δεν είχαμε φίλους, γιατί δεν τους χρειαζόμαστε. Κινούμαστε στους διαδρόμους σαν καρχαρίες, με τα άλλα ψαράκια να ανοίγουν χώρο γύρω μας, να ψιθυρίζουν πίσω από την πλάτη μας.

Όλοι ήξεραν ποιες ήμαστε. Όλοι είχαν ακούσει την ιστορία μας. Όλοι είχαν τη δική τους θεωρία σχετικά με το τι μας είχε συμβεί. Οι αδελφές μου το χρησιμοποιούσαν αυτό προς όφελός τους. Ήταν πολύ καλές στο να καλλιεργούν το ίδιο τους το μυστήριο σαν κηπουροί, δίνοντας στις συναρπαστικές ιστορίες που πύκνωναν γύρω τους το σχήμα που εκείνες ήθελαν. Εγώ απλώς ακολουθούσα τα βήματά τους, αθόρυβη και μελετηρή, νιώθοντας πάντα αμηχανία όταν μου έδειχναν προσοχή. Η παραδοξότητα μπορούσε μόνο να γεννήσει κι άλλη παραδοξότητα κι έμοιαζε επικίνδυνο να προκαλέσει κανείς την τύχη, να καλέσει το σκοτάδι που φαινόταν ούτως ή άλλως να έλκεται από εμάς.

Δεν μου είχε περάσει από το μυαλό ότι οι αδελφές μου θα έφευγαν από το σχολείο πολύ πριν από μένα, μέχρι που όντως συνέβη. Το σχολείο δεν ταίριαζε σε καμία από τις δυο τους. Η Γκρέι ήταν τρομακτικά έξυπνη, αλλά δεν είχε βρει ποτέ κάτι στο σχολικό πρόγραμμα που να την ενδιαφέρει ιδιαίτερα. Αν για κάποιο μάθημα έπρεπε να διαβάσει και να αναλύσει την *Τζέιν Έιρ*, εκείνη

μπορεί να αποφάσιζε ότι η *Κόλαση* του Δάντη είχε μεγαλύτερο ενδιαφέρον και να έγραφε μια εργασία γι' αυτή. Στο μάθημα των καλλιτεχνικών, αν έπρεπε να ζωγραφίσει μια ρεαλιστική αυτοπροσωπογραφία, μπορεί να σχεδίαζε ένα τέρας με βαθουλωμένα μάτια και αίμα στα χέρια του. Σε κάποιους δασκάλους άρεσε πολύ αυτό· στους περισσότερους όχι, και προτού παρατήσει το σχολείο, η Γκρέι είχε καταφέρει να έχει μόνο μέτριους βαθμούς. Αν αυτό την ενοχλούσε, δεν το είχε δείξει ποτέ, πηγαίνοντας από το ένα μάθημα στο άλλο με τη σιγουριά ανθρώπου που κάποιο μέντιουμ του έχει πει τη μοίρα του και αυτό που άκουσε ήταν καλό.

Η Βίβι προτιμούσε να κάνει κοπάνα όσο πιο συχνά γινόταν, πράγμα που ανακούφιζε το γραφείο του διευθυντή, μια που όταν εμφανιζόταν προκαλούσε φασαρίες. Αντιμιλούσε στους καθηγητές, έσκιζε τη σχολική στολή της για να της δώσει πιο πανκ ύφος, ζωγράφιζε γκράφιτι με σπρέι στις τουαλέτες και δεν δεχόταν να βγάλει τα άπειρα σκουλαρίκια της. Στις ελάχιστες εργασίες που είχε παραδώσει την τελευταία της χρονιά, είχε πάρει είκοσι με άνεση – απλώς δεν έφταναν ώστε να μη μένει από απουσίες. Πράγμα που καθόλου δεν ενόχλησε τη Βίβι. Κάθε ροκ σταρ χρειαζόταν μια ιστορία για το πώς ξεκίνησε, και η αποβολή από ένα ακριβό ιδιωτικό λύκειο ήταν ένα αρκετά καλό σημείο εκκίνησης.

Ήταν και οι δυο τους έτσι ήδη από τότε, διέθεταν και οι δύο μια μαγική αυτοπεποίθηση που συνήθως συναντούσε κανείς σε αρκετά μεγαλύτερους ανθρώπους. Δεν τις ένοιαζε τι σκέφτονταν οι άλλοι γι' αυτές. Δεν τις ένοιαζε τι θεωρούσαν οι άλλοι πως ήταν κουλ – πράγμα, βεβαίως, που τις έκανε αβάσταχτα κουλ.

Παράτησαν το σχολείο –και το σπίτι– με μερικές εβδομάδες

διαφορά η μία από την άλλη. Η Γκρέι ήταν δεκαεφτά· η Βίβι, δεκαπέντε. Βγήκαν έξω στον κόσμο, και οι δύο με κατεύθυνση το λαμπρό, εξωτικό μέλλον για το οποίο πάντα γνώριζαν ότι προορίζονταν. Κι έτσι εγώ βρέθηκα μόνη μου, η μοναδική Χόλοου που είχε απομείνει, παλεύοντας ακόμη να αναπτυχθώ μέσα στην πυκνή σκιά που είχαν αφήσει πίσω τους. Η αθόρυβη, έξυπνη αδελφή που της άρεσαν οι επιστήμες και η γεωγραφία και είχε μια φυσική κλίση στα μαθηματικά. Εκείνη που ήθελε απεγνωσμένα, πάνω από οτιδήποτε άλλο, να περνάει απαρατήρητη.

Σιγά σιγά, μήνα με τον μήνα, χρόνο με τον χρόνο, η παραδοξότητα που είχε φουσκώσει γύρω από τις αδελφές μου άρχισε να υποχωρεί και για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα η ζωή μου ήταν αυτό που λαχταρούσα από τότε που η Γκρέι είχε ναρκώσει την εισβολέα με ένα απλό φιλί· κανονική.

Φυσικά, αυτό δεν γινόταν να κρατήσει.

1

ΜΟΥ ΚΟΠΗΚΕ Η ΑΝΑΣΑ όταν είδα το πρόσωπο της αδελφής μου να με κοιτάζει από το πάτωμα.

Η λεπτή, σαν μισοφέγγαρο ουλή της Γκρέι εξακολουθούσε να είναι το πρώτο πράγμα που πρόσεχε κανείς πάνω της και αμέσως μετά το πόσο επώδυνα όμορφη ήταν. Η *Vogue* –το τρίτο της εξώφυλλο στην αμερικανική έκδοση του περιοδικού μέσα σε ισάριθμα χρόνια– πρέπει να είχε έρθει με το ταχυδρομείο και είχε προσγειωθεί με το μπροστινό εξώφυλλο προς τα πάνω στο χαλάκι του χολ, *παφ*, όπου το βρήκα στο ασημί αραιό φως του πρωινού. Οι λέξεις *Το κορίτσι που κρατούσε μυστικά*, γραμμένες σε μια βαθιά πράσινη απόχρωση, κυμάτιζαν από κάτω της. Το σώμα της ήταν στραμμένο προς τον φωτογράφο, τα χείλη της μισάνοιχτα σαν να αναστέναζε, τα μαύρα της μάτια κοίταζαν τον φακό. Ένα ζευγάρι κέρατα ελαφιού ξεφύτρωναν από τα λευκά μαλλιά της σαν να ήταν πραγματικά δικά της.

Για μια ελάχιστη, μαγική στιγμή, μου φάνηκε πως βρισκόταν πραγματικά εκεί με σάρκα και οστά. Η περιβόητη Γκρέι Χόλοου.

Μέσα στα τέσσερα χρόνια από τότε που είχε φύγει από το

σπίτι, η μεγαλύτερη αδελφή μου είχε μεταμορφωθεί σε μια αραχνοϋφαντη γυναίκα με μαλλιά σαν μαλλί της γριάς κι ένα πρόσωπο βγαλμένο θαρρείς από την ελληνική μυθολογία. Ακόμα και στις φωτογραφίες υπήρχε πάνω της κάτι διάφανο, κάτι που θύμιζε ατμό, σαν να επρόκειτο να αναληφθεί στους ουραμούς από στιγμή σε στιγμή. Ίσως αυτός ήταν ο λόγος που οι δημοσιογράφοι την περιέγραφαν πάντα ως αιθέρια, παρόλο που εγώ πάντοτε είχα στο μυαλό μου την Γκρέι ως περισσότερο γήινη. Κανένα άρθρο δεν ανέφερε ποτέ ότι ένιωθε πιο άνετα στα δάση ή πόσο καλή ήταν στο να βοηθάει πράγματα να αναπτύσσονται. Τα φυτά τη λάτρευαν. Η γλυσίνα έξω από την παιδική της κρεβατοκάμαρα είχε πολλές φορές τρυπώσει μέσα από το ανοιχτό παράθυρο για να τυλιχτεί γύρω από τα δάχτυλά της τη νύχτα.

Σήκωσα το περιοδικό και το άνοιξα στο κεντρικό άρθρο.

Η Γκρέι Χόλοου φοράει τα μυστικά της σαν να ήταν μετάξι.

Όταν τη συναντώ στο λόμπι του ξενοδοχείου Lanesborough (η Χόλοου δεν επιτρέπει ποτέ σε δημοσιογράφους να επισκεφθούν το διαμέρισμά της και σύμφωνα με τις φήμες ούτε οργανώνει ποτέ πάρτι ούτε καλεί κόσμο), φοράει μία από τις χαρακτηριστικές αιγιματικές δημιουργίες της. Σκεφτείτε βαριά κεντήματα, εκατοντάδες χάντρες, κλωστή από πραγματικό χρυσό και τούλι τόσο ανάλαφρο που κινείται σαν καπνός. Η δουλειά της Χόλοου έχει χαρακτηριστεί ως ένα παραμύθι που συναντά έναν εφιάλτη μέσα σε ένα όνειρο πυρετού. Από τα φορέματα στάζουν φύλλα και μαραμένα πέταλα, τα μοντέλα της στην πασαρέλα φορούν κέρατα που έχουν συλλεχθεί από κουφάρια ελαφιών και δέρματα γδαρμένων ποντικιών, ενώ επιμένει να καπνίζει

τα υφάσματα προτού κοπούν, ώστε οι επιδείξεις μόδας της να μυρίζουν σαν πυρκαγιές σε δάση.

Οι δημιουργίες της Χόλοου είναι όμορφες και πολυτελείς και αλλόκοτες, αλλά αυτό που τους χάρισε τόσο μεγάλη φήμη μέσα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα είναι τα μυστικά τους. Υπάρχουν κρυφά μηνύματα ραμμένα με το χέρι στη φόδρα κάθε φορέματος – αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Διασημότητες έχουν αναφέρει ότι έχουν βρει κομματάκια τυλιγμένου χαρτιού ραμμένα στον σκελετό των κορσέδων τους, ή θραύσματα από εγχάρακτα κόκαλα ζώων δίπλα σε πολύτιμους λίθους, ή ρουνικά σύμβολα ζωγραφισμένα με αόρατη μελάνη, ή μικροσκοπικά φιαλίδια με άρωμα που σπάνε σαν τα φωσφοριζέ στικάκια όταν κινείται αυτός που φοράει το ρούχο, απελευθερώνοντας το μεθυστικό άρωμα που φέρει το όνομα της Χόλοου. Οι εικόνες που εμφανίζονται στα κεντήματά της είναι παράδοξες, κάποιες φορές ανατριχιαστικές. Φανταστείτε λουλούδια με γενετικές μεταλλάξεις και σκελετωμένους Μινώταυρους, με πρόσωπο χωρίς καθόλου σάρκα.

Όπως και η δημιουργός τους, κάθε κομμάτι είναι ένα παζλ που ζητάει να ολοκληρωθεί.

Σταμάτησα να διαβάζω σ' αυτό το σημείο, γιατί ήξερα τι θα έλεγε το υπόλοιπο άρθρο. Ήξερα ότι θα αναφερόταν σε αυτό που μας είχε συμβεί όταν ήμαστε παιδιά, αυτό που καμιά μας δεν μπορούσε να θυμηθεί. Ήξερα ότι θα αναφερόταν στον πατέρα μου, στο πώς πέθανε.

Άγγιξα με την άκρη των δαχτύλων μου την ουλή στον λαιμό μου. Η ίδια ουλή σαν μισοφέγγαρο που είχαν και η Γκρέι και η Βίβι. Η ουλή που καμιά μας δεν θυμόταν πώς απέκτησε.

Πήρα το περιοδικό στο δωμάτιό μου και το έβαλα κάτω από το μαξιλάρι μου ώστε να μην το βρει η μητέρα μου, να μην το κάψει μέσα στον νεροχύτη όπως είχε κάνει με το προηγούμενο.

Πριν φύγω, άνοιξα την εφαρμογή Βρες τους Φίλους μου και βεβαιώθηκα ότι ήταν σε λειτουργία και μετέδιδε πού βρισκόμουν. Απαραίτητη προϋπόθεση για το καθημερινό πρωινό μου τρέξιμο ήταν η μητέρα μου να μπορεί να παρακολουθεί το πορτοκαλί μου άβαταρ καθώς αυτό περιπλανιόταν στο Χάμστεντ Χιθ. Στην πραγματικότητα, το να μπορεί η μητέρα μου να παρακολουθεί το πορτοκαλί μου άβαταρ καθώς αυτό περιπλανιόταν... οπουδήποτε ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για βγω απλώς από το σπίτι. Το άβαταρ της Κέιτ βρισκόταν ακόμη στα νότια, στο Βασιλικό Νοσοκομείο, η βάρδια της ως νοσοκόμας στα επείγοντα περιστατικά εξελισσόταν –ως συνήθως– σε υπερωρία.

Φεύγω τώρα, της έστειλα.

Οκ, θα σε παρακολουθώ, απάντησε αμέσως. Στείλε μου όταν φτάσεις σπίτι ασφαλής.

Βγήκα έξω στο χειμωνιάτικο ψύχος της μέρας που δεν έχει χαράξει ακόμη.

Ζούσαμε σε ένα ψηλό σπίτι με οξυκόρυφη στέγη, καλυμμένο με λευκό στόκο και γεμάτο παράθυρα με σχέδια από χρωματιστό τζάμι και μόλυβδο, που μου θύμιζαν φτερά λιβελούλας. Απομεινάρια της νύχτας κολλούσαν ακόμη στα γείσα και λίμναζαν κάτω από το δέντρο στην μπροστινή αυλή μας. Δεν ήταν ένα σπίτι που κανονικά θα μπορούσε να υποστηρίξει οικονομικά μια μητέρα μόνη, με τον μισθό της νοσοκόμας, αλλά ανήκε κάποτε στους γονείς της μητέρας μου, που είχαν πεθάνει και οι δύο σε ένα αυτοκινητικό δυστύχημα όταν εκείνη ήταν έγκυος στην Γκρέι.

Το είχαν αγοράσει μόλις παντρεύτηκαν, κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, όταν οι τιμές των σπιτιών στο Λονδίνο είχαν καταβαρθρωθεί λόγω των ακατάπαυστων βομβαρδισμών. Ήταν έφηβοι τότε, μετά βίας λίγο μεγαλύτεροι απ' όσο ήμουν εγώ τώρα. Το σπίτι είχε υπάρξει κάποτε επιβλητικό, αλλά με τον χρόνο είχε γείρει και βουλιάξει.

Στην αγαπημένη μου παλιά φωτογραφία από το σπίτι, τραβηγμένη στην κουζίνα κάποια στιγμή στη δεκαετία του '60, το δωμάτιο είναι γεμάτο από τεμπέλικο φως, από αυτό που χασομεράει για ώρες τους καλοκαιρινούς μήνες και κολλάει στις κορυφές των δέντρων σαν χρυσό φωτοστέφανο. Η γιαγιά μου κοίταζε τον φακό μεμισόκλειστα μάτια, με ένα καλειδοσκόπιο από στραφταλιστό πράσινο χρώμα να πέφτει στο δέρμα της από κάποιο βιτρό στο παράθυρο που είχε πια σπάσει. Ο παππούς μου στεκόταν με το χέρι του περασμένο γύρω απ' τη μέση της, ένα πούρο στο στόμα του, το παντελόνι του πιασμένο με τη ζώνη ψηλά κι ένα ζευγάρι γυαλιά με χοντρούς φακούς. Είχες την αίσθηση πως ο αέρας γύρω τους ήταν ζεστός και γεμάτος καπνό και οι παππούδες μου χαμογελούσαν και οι δύο. Ήταν ωραίοι, χαλαροί. Αν δεν ήξερες την ιστορία τους, μπορεί να νόμιζες πως ήταν ευτυχισμένοι.

Από τις τέσσερις εγκυμοσύνες που είχαν φτάσει ως το τέλος τους, η γιαγιά μου είχε γεννήσει μόνο ένα ζωντανό παιδί, σε αρκετά προχωρημένη ηλικία: τη μητέρα μου, την Κέιτ. Τα δωμάτια αυτού του σπιτιού που προορίζονταν για παιδιά είχαν μείνει άδεια και οι παππούδες μου δεν είχαν ζήσει αρκετά για να δουν να γεννιέται έστω και ένα από τα εγγόνια τους. Υπάρχουν πράγματα σε κάθε οικογένεια τα οποία δεν συζητιούνται ποτέ. Ιστορίες που ξέρεις χωρίς να γνωρίζεις πώς τις ξέρεις, αφηγήσεις για φριχτά

πράγματα που ρίχνουν τη βαριά σκιά τους σε γενιές ολόκληρες. Τα τρία μωρά της Αντελάιντ Φέαρλαϊτ που γεννήθηκαν νεκρά ήταν μία από αυτές τις ιστορίες.

Μια άλλη ήταν αυτό που συνέβη σ' εμάς όταν εγώ ήμουν εφτά.

Η Βίβι τηλεφώνησε προτού φτάσω καν στο τέρμα του δρόμου. Έστειλα την κλήση κατευθείαν στα ακουστικά μου, γνωρίζοντας ότι ήταν εκείνη χωρίς καν να κοιτάξω την οθόνη του τηλεφώνου μου.

«Έλα», είπα. «Νωρίς σηκώθηκες. Δεν μπορεί να είναι μεσημέρι στη Βουδαπέστη».

«Χα χα». Η φωνή της Βίβι ακούστηκε πνιχτή, αφηρημένη. «Τι κάνεις τώρα;»

«Έχω βγει για τρέξιμο. Ξέρεις, αυτό που κάνω κάθε πρωί». Έστριψα αριστερά και έτρεξα κατά μήκος του μονοπατιού, προσπερνώντας άδεια στάδια και τα κουφάρια δέντρων που στέκοταν ψηλά και γυμνά μέσα στο κρύο. Ήταν ένα γκρίζο πρωινό, ο ήλιος χασμουριόταν νωθρά στον ουρανό πίσω από μια κουρτίνα από σύννεφα. Η παγωνιά τσιμπούσε το δέρμα μου όπου ήταν εκτεθειμένο, έκανε τα μάτια μου να δακρύζουν και τα αφτιά μου να πονάνε με κάθε χτύπο της καρδιάς μου.

«Ιου», είπε η Βίβι. Άκουσα πίσω από τη φωνή της μια ανακρίβωση αεροπορικής εταιρείας. «Γιατί να κάνεις τέτοιο πράγμα στον εαυτό σου;»

«Είναι η καινούρια μόδα για την υγεία του καρδιαγγειακού. Είσαι σε κάποιο αεροδρόμιο;»

«Πετούσα σήμερα για μια συναυλία, το ξέχασες; Μόλις προσγειώθηκα στο Λονδίνο».

«Όχι, δεν το ξέχασα, γιατί σίγουρα δεν μου το είχες πει».

«Είμαι σίγουρη ότι σου το είπα».

«Σίγουρα όχι».

«Τέλος πάντων, είμαι εδώ, και η Γκρέι έρχεται αεροπορικώς από το Παρίσι για κάποια φωτογράφιση σήμερα, και θα βρεθούμε όλες στο Κάμντεν πριν από τη συναυλία. Θα έρθω να σε πάρω μόλις βγω απ' αυτό το φριχτό αεροδρόμιο».

«Βίβι, έχω σχολείο».

«Πηγαίνεις ακόμη σ' αυτό το ίδρυμα που καταστρέφει την ψυχή; Κάτσε, περίμενε μισό, περνάω από τον έλεγχο».

Η συνηθισμένη διαδρομή μου με οδηγούσε μέσα από τα πράσινα λιβάδια του πάρκου Γκόλντερς Χιλ – το γρασίδι πασπαλισμένο με κίτρινους νάρκισσους και λευκούς-μοβ κρόκους, σαν να είχε ρίξει κάποιος χαρτοπόλεμο. Ο χειμώνας ήταν ήπιος και η άνοιξη ερχόταν ήδη, ξεδιπλωνόταν στην πόλη στα μέσα του Φλεβάρη.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά. Άκουσα κι άλλες ανακοινώσεις για πτήσεις κάπου από πίσω καθώς έτρεχα κατά μήκος του δυτικού άκρου του Χάμστεντ Χιλ και μετά μέσα στο πάρκο, προσπερνώντας τη λευκή πρόσοψη του αρχοντικού Κένγουντ. Προχώρησα πιο βαθιά στα στριφογυριστά δασώδη μονοπάτια του πάρκου, τόσο στενά και πράσινα και αρχαία σε κάποια σημεία που ήταν δύσκολο να πιστέψεις ότι βρισκόσουν ακόμη στο Λονδίνο. Είχα την τάση να πηγαίνω προς τα άγρια σημεία, εκεί όπου τα μονοπάτια ήταν γεμάτα λάσπες και μεγάλα δέντρα σαν αυτά που υπάρχουν στα παραμύθια φύτρωναν από πάνω τους δημιουργώντας αψίδες. Τα φύλλα θα άρχιζαν σύντομα να βγαίνουν ξανά, αυτό το πρωινό όμως έτρεχα κάτω από μια συστάδα δέντρων που ήταν μόνο γυμνά κλαδιά και το μονοπάτι μου πλαισιωνόταν και από τις δύο πλευρές από ένα χαλί από πεσμένα υλικά. Η μυρωδιά

του αέρα εδώ ήταν μουσκεμένη, γεμάτη υγρασία. Η λάσπη είχε αραιώσει από την πρόσφατη βροχή και πιτσίλιζε τις γάμπες μου καθώς προχωρούσα. Ο ήλιος έβγαине τώρα, αλλά το πρωινό αυτό φως είχε μέσα του μια σταγόνα από μελάνι. Έκανε τις σκιές πιο βαθιές, να μοιάζουν πεινασμένες.

Η αλλοιωμένη φωνή της αδελφής μου στο τηλέφωνο: «Είσαι ακόμη εκεί;»

«Ναι», απάντησα. «Δυστυχώς. Οι τηλεφωνικοί σου τρόποι είναι απαράδεκτοι».

«Όπως έλεγα, το σχολείο είναι απολύτως βαρετό κι εγώ τρομερά συναρπαστική. Απαιτώ να κάνεις κοπάνα και να την αράξουμε μαζί».

«Δεν μπορώ...»

«Μη με κάνεις να τηλεφωνήσω στο σχολείο να τους πω ότι πρέπει να απουσιάσεις για να κάνεις κάποια εξέταση για αφροδίσια ή κάτι τέτοιο».

«Δεν θα έκανες...»

«Οκέι, όλα καλά, τα λέμε σε λίγο!»

«Βίβι...»

Η γραμμή έκλεισε την ίδια στιγμή που ένα περιστέρι πετάχτηκε από τους θάμνους πάνω στα μούτρα μου. Τσίριξα κι έπεσα πίσω μέσα στη λασπουριά, με τα χέρια μου να σηκώνονται ενστικτωδώς για να προστατεύσουν το κεφάλι μου, παρόλο που το πουλί είχε ήδη πετάξει μακριά. Και τότε – μια ελαφριά κίνηση στο μονοπάτι αρκετά πιο πέρα. Υπήρχε κάποια μορφή, μισοκρυμμένη από τα δέντρα και το ψηλό χορτάρι. Ένας άντρας, χλωμός και χωρίς μπλούζα παρά το κρύο, αρκετά μακριά ώστε να μην μπορώ να καταλάβω αν κοίταζε έστω προς τη μεριά μου.

Από αυτή την απόσταση, μέσα στο ψυχρό και γκρίζο φως, έμοιαζε σαν να φορούσε ένα κρανίο με κέρατα στο κεφάλι του. Σκέφτηκα την αδελφή μου στο εξώφυλλο της *Vogue*, τα κέρατα ελαφιού που φορούσαν τα μοντέλα της στην πασαρέλα, τα θηρία που κεντούσε στα μεταξωτά της φορέματα.

Πήρα μερικές βαθιές ανάσες κι έμεινα λίγο εκεί που είχα πέσει μέσα στη λάσπη, χωρίς να είμαι σίγουρη αν ο άντρας με είχε δει ή όχι. Πάντως δεν κουνιόταν. Ένα αεράκι μού δρόσισε το μέτωπο, φέρνοντας μαζί του τη μυρωδιά καμένου ξύλου και την έντονη, υγρή αποφορά κάποιου άγριου πράγματος.

Την ήξερα αυτή τη μυρωδιά, κι ας μην μπορούσα να θυμηθώ τι σήμαινε.

Σηκώθηκα με λίγη δυσκολία κι έτρεξα γρήγορα προς την κατεύθυνση από την οποία είχα έρθει, το αίμα μου καυτό και γρήγορο, τα πόδια μου γλιστρούσαν, οράματα ενός τέρατος που με άρπαζε από την αλογοουρά έπαιζαν συνέχεια στο μυαλό μου. Κοίταξα διαρκώς πίσω μου μέχρι που πέρασα το αρχοντικό Κέν-γουντ και βγήκα στον δρόμο, αλλά κανείς δεν με ακολουθούσε.

Ο κόσμος έξω από την πράσινη φούσκα του Χάμστεντ Χιθ ήταν φουριόζος, κανονικός. Το Λονδίνο ξυπνούσε. Όταν κατάφερα να πάρω κανονικά ανάσα, ο φόβος μου αντικαταστάθηκε από ντροπή για τον υγρό καφέ λεκέ που είχε απλωθεί σε όλο το πίσω μέρος του κολάν μου. Παρέμενα σε επιφυλακή όσο έτρεχα προς το σπίτι, όπως συμβαίνει στις γυναίκες, με το ένα ακουστικό να κρέμεται και μια γερή δόση αδρεναλίνης να ανεβαίνει στη σπονδυλική μου στήλη. Ένας περαστικός ταξιτζής γέλασε μαζί μου κι ένας άντρας που είχε βγει έξω για το πρώτο τσιγάρο της μέρας του μου είπε πως ήμουν όμορφη, μου είπε να χαμογελάσω.

Και οι δύο άφησαν ένα τσίμπημα τρόμου και θυμού μέσα μου, αλλά συνέχισα να τρέχω και χάθηκαν μέσα στον λευκό θόρυβο της πόλης.

Έτσι είχαν τα πράγματα με τη Βίβι και την Γκρέι. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν ένα τηλεφώνημα από εκείνες και όλα τα περίεργα άρχιζαν να εμφανίζονται ξανά.

Στο τέλος του δρόμου, έστειλα στη μεσαία μου αδελφή:

ΜΗΝ έρθεις στο σχολείο μου.

2

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΒΡΗΚΑ το κόκκινο Mini Cooper της μητέρας μου στο δρομάκι και την μπροστινή πόρτα μισάνοιχτη. Κουνιόταν πέρα δώθε πάνω στους μεντεσέδες της, αναπνέοντας μαζί με τον άνεμο. Υγρές πατημασιές οδηγούσαν μέσα. Η υπερήλικη γάτα μας, η Σάσα, καθόταν στο χαλάκι της πόρτας, γλείφοντας το πόδι της. Η γάτα ήταν πιο μεγάλη από μένα, η γούνα της τόσο ταλαιπωρημένη και το σκαρί της τόσο σκεβρωμένο, που είχε αρχίσει να μοιάζει με κακή ταρίχευση. Έβγαλε έναν συριγμό όταν τη σήκωσα –η Σάσα ποτέ δεν συμπάθησε ούτε εμένα ούτε τη Βίβι ή την Γκρέι και το έδειχνε με τα νύχια της–, αλλά τώρα πια ήταν πολύ χούφταλο για να παλέψει.

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Τη γάτα δεν την είχε αφήσει κανείς να βγει έξω εδώ και δέκα χρόνια περίπου.

«Κέιτ;» είπα χαμηλόφωνα καθώς άνοιξα την πόρτα και μπήκα μέσα. Δεν μπορούσα να θυμηθώ πότε ή γιατί σταματήσαμε να φωνάζουμε τη μητέρα μας μαμά, αλλά η Κέιτ το προτιμούσε έτσι, και είχε μείνει.

Δεν απάντησε κανείς. Άφησα κάτω τη Σάσα κι έβγαλα τα

λασπωμένα παπούτσια μου. Σιγανές φωνές αντηχούσαν στη σκάλα από τον επάνω όροφο, θραύσματα μιας παράξενης κουβέντας.

«Κι αυτό είναι το καλύτερο που μπορείς να κάνεις;» ρώτησε η μητέρα μου. «Δεν μπορείς ούτε καν να μου πεις πού πήγαν; Πώς έγινε;»

Απάντησε μια μεταλλική φωνή από ανοιχτή ακρόαση: ένας άντρας με αμερικανική προφορά. «Άκου, κυρία μου, εσύ δεν χρειάζεσαι ιδιωτικό ντετέκτιβ, ψυχιατρείο χρειάζεσαι».

Ακολούθησα τις φωνές, προσέχοντας να μην ακούγονται τα βήματά μου. Η Κέιτ βημάτιζε δίπλα στο κρεβάτι της, φορώντας ακόμη τη στολή της, το πάνω συρτάρι του κομοδίνου της ήταν ανοιχτό. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, φωτιζόταν μόνο από μια κεχριμπαρένια λάμπα που έβγαζε ένα αμυδρό φως. Η νυχτερινή βάρδια στο νοσοκομείο απαιτούσε κουρτίνες συσκότισης κι έτσι ο χώρος είχε πάντα μια ελαφρώς ξινή μυρωδιά από τη διαρκή απουσία ήλιου. Στο ένα της χέρι, η Κέιτ κρατούσε το τηλέφωνό της. Στο άλλο, μια φωτογραφία με τον εαυτό της, έναν άντρα και τρία παιδιά. Αυτό συνέβαινε κάθε χειμώνα, τις εβδομάδες μετά τα γενέθλιά μου. Η μητέρα μου προσλάμβανε έναν ιδιωτικό ντετέκτιβ για να λύσει το μυστήριο για το οποίο η αστυνομία δεν είχε βρει τίποτα καινούριο. Αναπόφευκτα, ο ιδιωτικός ντετέκτιβ δεν τα κατάφερνε ποτέ.

«Αυτό ήταν, λοιπόν;» ρώτησε η Κέιτ.

«Θεούλη μου, γιατί δεν ρωτάς τις κόρες σου;» απάντησε ο άντρας στο τηλέφωνο. «Αν κάποιος ξέρει, είναι αυτές».

«Άντε γαμήσου», είπε απότομα εκείνη. Η μητέρα μου σπανίως έβριζε. Ήταν τόσο παράδοξο, που ένιωσα κάτι σαν τσιμπήματα στα ακροδάχτυλά μου.

Η Κέιτ το έκλεισε. Ένας ήχος ξέφυγε από τον λαιμό της. Δεν

ήταν από αυτούς τους θορύβους που κάνεις μπροστά σε άλλους. Αμέσως αισθάνθηκα τρομερά αμήχανα που είχα εισβάλει σε κάτι τόσο ιδιωτικό. Στράφηκα για να φύγω, αλλά τα σανίδια έτριξαν σαν γέρικα κόκαλα κάτω από το βάρος μου.

«Τρις;» είπε η Κέιτ, ξαφνιασμένη. Υπήρχε ένα αγκάθι από κάτι παράξενο στο ύφος της όταν σήκωσε το βλέμμα και με κοίταξε –θυμός; φόβος;–, τη θέση του όμως πήρε σχεδόν αμέσως η ανησυχία όταν είδε τα λασπωμένα μου πόδια. «Τι έγινε; Χτύπησες;»

«Όχι, μου επιτέθηκε ένα λυσσασμένο περιστέρι».

«Και φοβήθηκες τόσο πολύ που κρύφτηκες;»

Της έκανα μια γκριμάτσα που σήμαινε *πολύ αστείο*. Η Κέιτ γέλασε και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της, κάνοντάς μου νόημα και με τα δύο χέρια να πλησιάζω. Πήγα και κάθισα σταυροπόδι στο πάτωμα μπροστά της, ώστε να πλέξει τα μακριά ξανθά μαλλιά μου σε δύο κοτσίδες, όπως έκανε τα περισσότερα πρωινά από τότε που ήμουν μικρή.

«Όλα εντάξει;» τη ρώτησα καθώς περνούσε τα δάχτυλά της μέσα από τα μαλλιά μου. Ένιωσα την τσουχτερή χημική μυρωδιά του νοσοκομειακού σαπουνιού, κάτω από ιδρώτα και άσχημη ανάσα και άλλα σημάδια που μαρτυρούσαν μια βάρδια δεκαπέντε ωρών στα επείγοντα περιστατικά. Κάποιοι άνθρωποι σκέφτονταν τη μητέρα τους μυρίζοντας το άρωμα που φορούσε εκείνη όταν ήταν παιδιά, αλλά για μένα η μητέρα μου ήταν πάντα έτσι: η πούδρα των πλαστικών γαντιών, η μεταλλική αφάδα του αίματος άλλων ανθρώπων. «Είχες αφήσει την πόρτα ανοιχτή».

«Όχι. Σοβαρά; Έκανα τέτοιο πράγμα; Κράτησε πολύ αυτή η βάρδια. Πέρασα πάρα πολύ χρόνο με έναν τύπο που ήταν πεπεισμένος πως η οικογένειά του τον έλεγχε μέσω πρωκτοσκοπήσεων».

«Θεωρείται αυτό επείγον περιστατικό;»

«Νομίζω ότι θα ήθελα κάποιος να επέμβει πολύ άμεσα αν μου συνέβαινε κάτι τέτοιο».

«Έχεις ένα δίκιο». Δάγκωσα το κάτω μου χέιλος και ξεφύσησα από τη μύτη. Ήταν καλύτερα να ρωτήσω τώρα, αυτοπροσώπως, παρά αργότερα με μήνυμα. «Μπορώ να βγω απόψε; Έχει έρθει η Βίβι για μια συναυλία και η Γκρέι πετάει από Παρίσι. Θέλω να τις δω».

Η μητέρα μου δεν είπε τίποτα, αλλά τα δάχτυλά της γλίστρησαν στα μαλλιά μου και τράβηξαν τόσο δυνατά που ξεφώνισα. Δεν ζήτησε συγγνώμη.

«Αδελφές μου είναι», είπα σιγανά. Μερικές φορές, όταν ζητούσα να τις δω –ειδικά όμως όταν ζητούσα να δω την Γκρέι–, ήταν λες και ζητούσα την άδεια για να αρχίσω να παίρνω ηρωίνη ως εξωσχολική δραστηριότητα. «Δεν πρόκειται να αφήσουν να μου συμβεί κάτι κακό».

Η Κέιτ έβγαλε ένα κοφτό, παράξενο γέλιο κι άρχισε να μου πλέκει πάλι τα μαλλιά.

Η φωτογραφία που κοίταζε ήταν ακουμπισμένη ανάποδα στην κουβέρτα, σαν να ήλπιζε να μην την προσέξω. Τη γύρισα και την κοίταξα προσεκτικά. Ήταν η μητέρα και ο πατέρας μου, ο Γκέιμπ, κι εμείς τα τρία κορίτσια, όταν ήμαστε μικρότερες. Η Βίβι φορούσε ένα πράσινο τούντ παλτό. Η Γκρέι ένα μπορντό μπουφάν από ψεύτικη γούνα. Κι εγώ ένα κόκκινο καρό παλτουδάκι με χρυσά κουμπιά. Γύρω από τον λαιμό μας είχαμε όλες από ένα χρυσό μενταγιόν-καρδιά με το όνομα της καθεμιάς χαραγμένο επάνω: ΙΡΙΣ, ΒΙΒΙ, ΓΚΡΕΪ. Χριστουγεννιάτικο δώρο από τους παππούδες που είχαμε να πάει να επισκεφθούμε στη Σκοτία όταν τραβήχτηκε η φωτογραφία.

Η αστυνομία δεν βρήκε ποτέ αυτά τα ρούχα, ούτε τα κοσμήματα, παρά τις εκτεταμένες έρευνες.

«Είναι από εκείνη τη μέρα», είπα χαμηλόφωνα. Δεν είχα δει ποτέ άλλοτε φωτογραφίες από εκείνη τη μέρα. Δεν ήξερα καν ότι υπήρχαν. «Φαινόμαστε όλες τόσο διαφορετικές».

«Μπορείς...» Η φωνή της Κέιτ έσπασε, ξανακρύφτηκε στον λαιμό της. Έβγαλε έναν ελαφρύ αναστεναγμό. «Μπορείς να πας στη συναυλία της Βίβι».

«Ευχαριστώ, ευχαριστώ!»

«Θέλω όμως να γυρίσεις πριν από τα μεσάνυχτα».

«Έγινε».

«Θα φτιάξω να φάμε πριν φύγεις για το σχολείο και πρέπει οπωσδήποτε να πλυθείς». Τελείωσε τις κοτσίδες μου και με φίλησε στην κορυφή του κεφαλιού μου πριν σηκωθεί.

Μόλις έφυγε, κοίταξα και πάλι τη φωτογραφία, το πρόσωπό της, το πρόσωπο του πατέρα μου, μερικές μόνο ώρες προτού τους συμβεί το χειρότερο πράγμα που θα τους συνέβαινε ποτέ. Είχε σημαδέψει τη μητέρα μου, τα μήλα απ' τα μάγουλά της είχαν χαθεί, είχε μείνει πετσό και κόκαλο κι έμοιαζε κάπως πιο γκριζα μετά απ' αυτό. Για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, είχε υπάρξει μια γυναίκα φτιαγμένη, θαρρείς, από νερομπογιά, στραγγισμένη από ζωτικότητα.

Τον Γκέιμπ τον είχε σημαδέψει ακόμα περισσότερο.

Κι ωστόσο, εμείς, τα τρία κορίτσια, ήμαστε αυτές που είχαν αλλάξει περισσότερο. Δυσκολεύομουν να αναγνωρίσω τα παιδιά με τα γαλανά μάτια και τα καστανά μαλλιά που με κοίταζαν από τη φωτογραφία.

Μου έχουν πει ότι γίναμε πιο μυστικοπαθείς αφότου συνέβη.